

Ημερολόγιο ασημάντων 421: Το 1ο τάγμα Σομαλών στην οδό Αχαρνών με βαλίτσες χρυσού/Η εργατική τάξη τι χρώμα έχει;

Δημήτρης Τζουμάκας

29.4.21 ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ. Να γράφεις σε όμορφα καφέ / ζεστές ιδιωτικές αίθουσες / δωμάτια ξενοδοχείων πέντε αστέρων / χειμερινούς προορισμούς και καταφύγια / σαλόνια χρυσής κάρτας / δε σημαίνει πως ξεχνάς τον πόνο των ανθρώπων / δε σημαίνει πως δεν πονάς / πως δεν έχεις βαθιά σου μια κρυφή / μελαγχολία (...) // Τίποτα δε σημαίνει./Αλλά λέει. (Ελισάβετ Αρσενίου: Χιλιάδα. Εκδόσεις τυπωθήτω, Αθήνα 2011)

Και τι δε λέει η φοβερή Ελισάβετ με δυο λέξεις στο τέλος . Ότι είναι εύκολο να γράφεις εκ του ασφαλούς και να ραγίζει η καρδιά σου εκ του ασφαλούς : Για τους αφαλούς των πεινασμένων για το πνιγμένο πουλάκι από τη γάτα, για την αδικία στους φόρους και στα βραβεία μια κρυφή μελαγχολία μέσα σε μια χλιδή

30.4.21 Άκουγα την πιανίστα στο youtube να παίζει Rachmaninov σαν να παίζει καράτε -ένα τρυπάνι για τετράγωνη τρύπα και δεν άκουγα την οχλαγωγία έξω στην Αχαρνών. Μα από πού τους αμολήσανε όλους αυτούς περασμένα μεσάνυχτα άγιες μέρες; Και γιατί φωνάζουν τόσο πολύ οι Αφρικανοί; Μύγα τσε τσε τους τσίμπησε; Είναι σαν να σχόλασε το γήπεδο. Από πού έρχονται και πού πάνε; Κι ύστερα περνάει σταθερά ο σκουπιδιάρης, στη μία και δεκαοκτώ μετά τα μεσάνυχτα, με τη συνθησιμένη φασαρία του και με ειδοποιεί ότι είναι ώρα να κλείσω το φως για να περάσει το 1ο τάγμα των Σομαλών. Εν δυο, εν διο, ντο. Μα τι στον κόρακα γίνεται, έχουμε απαγόρευση κυκλοφορίας λόγω πανδημίας ή δεν έχουμε;

Αυτό το σούρτα φέρτα με γαϊδουροφωνάρες λες και είσαι στη Λαϊκή θα συνεχιστεί μέχρι τις δύο και τις τρεις το πρωί, θα παρελαύνουν κραυγάζοντας Ωσανά οι βαβυλωνίοι και οι Χετταίοι, οι γκανέζοι και οι ουγκατανέζοι και μουσουλμάνες πολλές κι εγώ ψάχνω να βρω τις ωτοασπίδες, που τις έχω παραπεταμένες κάπου και τυλίγομαι στις κουβέρτες, παρόλο που η θερμοκρασία ανεβαίνει. Και βλέπω εφιάλτες - την κλειστοφοβία μου γαμώτο, φταίει ίσως το ψυχοπλακωτικό Babylon Berlin που βλέπω τελευταία στην ERTflix και με ονειρεύομαι σε ένα τούνελ απ' το οποίο δεν μπορώ να βγω, δεν είναι η Αρετή εδώ να με ρυμουλκώσει κι από πάνω ακούγονται, κι από δίπλα ακούγονται οι τάταροι της πεινασμένης στέπας, οι ορδές των ξένων τηλεφωνητών, και νομίζω ότι δεν αναπνέω σωστά από το προσφάτως διαπιστωμένο διάφραγμα κι είναι ένα σκοτάδι μέσα στην κουκούλα, ενός βασανισμένου «τρομοκράτη» ή ενός Μιχελακάκη εγχειρισμένου για καταρράκτη. Δεν αντέχω τέτοιες ιστορίες συσκοτισμού, βοής και ασφυξίας, θα σπκωθώ να ανάψω τα φώτα να παίξω σκάκι, αν και με τρώνε τα μάτια σαν να έχω κάποιο σκουπίδι στην άκρη της κόρης, να βρω τουλάχιστον καινούριους ποιητές στο διαδίκτυο κι όχι μια πληρωμένη να γδύνεται λάγνα στα άρρωστα μάτια σου τα πρωινά, παρότι πάσχει

από ρήξη υπερακανθίου η επαγγελματίας Γυναίκα στον ώμο και δυσκολεύεται να λύσει το σουτιέν της.

Δεν αγαπάνε έτσι μάτια μου.

1.5.21 Πρωτομαγιά. Τα ίδια μάτια σήμερα σε κοιτάζουν αλλιώς. Για φαντάσου! Καλή Πρωτομαγιά. Ω γλυκύ μου έαρ πότε θα πάμε για βουτιές; Καλή Ανάσταση σε λίγο. Καλή Λεφτεριά οσονούπω, καλή Αν-Οσία, for ever αποHsia.

• Ακυβέρνητη θαλαμγός με 170 μετανάστες που εξέπεμψε SOS τη ρυμούλκωσε το λιμενικό στο Μεσοπνιακό κόλπο. Άκου θαλαμγός! Ενώ απεβίωσαν χτες 70 άτομα από κορονοϊό, οίκαδε. Το ισοζύγιο είναι θετικό και το δημογραφικό μέλλον της χώρας εξασφαλισμένο χάρη στους «λαθροεισβολείς». Ο χρόνος είναι τώρα/ και ο τόπος είναι εδώ. Αλλά δεν μπορεί να υπάρχει χώρα χωρίς σύνορα, λένε οι εθνικιστές. Μόνο που ζούνε σε άλλο πλανήτη. Δεν έχουν ακούσει τίποτα για το παγκόσμιο χωριό.

Κι ότι οι άνθρωποι ψάχνουν για δουλειά παντού. Ψάχνουν για δουλειά, άλλοι με πτυχία άλλοι χωρίς χαρτιά, άλλοι με εφόδια, άλλοι βομβαρδισμένοι. Ταξιδεύουν οδικώς, αεροπορικώς, με πλοία και τα πόδια, -κι όσοι ξέρουν κολύμπι ρίχνονται σε αφιλόξενα νερά. Η εργατική τάξη σήμερα είναι στους δρόμους και στους σκουπιδοτενεκέδες και δεν ξέρουμε τι χρώμα έχει και τι φύλο κρύβεται πίσω από τις μάσκες. Ναι, κάποιοι/ες ψάχνουν για κανα ξεροκόμματο στον κάδο των απορριμμάτων. Μόνο που χρειάζονται και κάποιοι κανόνες: Να μπαίνουν στην ουρά όσοι ψάχνουν στα σκουπίδια.

Για να λέμε του στραβού το δίκιο ποτέ δεν

ήταν άριστα τα πράγματα. Πάντα υπήρχε μια απειλή και η τεχνολογία τρώμαζε τους εργάτες. Οι υφαντουργοί της Αγγλίας οι γνωστοί Λουδίτες έσπασαν τις καινούριες μηχανές όταν εμφανίστηκαν και τους υποστήριξε μάλιστα κι ο γνωστός μας Λόρδος Βύρων. Τώρα τι να σπάσεις; τα ψηφιακά συστήματα και τα drones Για να αποφύγουν τους φοροεισπράκτορες οι αγρότες το 1880 στην Ηλεία πήγαιναν στα χωράφια τους ντυμένοι γυναικεία. Και στον ίδιο νομό μετά από πολλά χρόνια πυροβολούσαν τους Πακιστανούς εργάτες φρούλας οι καλοί μας φαρμαδόροι. Ούτε τους αλβανούς πληρώναμε σωστά τότε που είχαμε λεφτά και πολλά δανεικά. Κατά τα άλλα να δούμε ποιοι θα παρελάσουν μεθαύριο για τη σφαγή στο Σικάγο, ποιοι για το τέλος της μισθωτής εργασίας όπως την ξέραμε.

2.5.21 Πάσχα Κυρίου, χτυπάγανε οι καμπάνες, πέφτανε τα βεγγαλικά από τα μπαλκόνια και οι Σομαλοί αγέρωχοι και υπερήφανοι περπατούσαν με βαλίτσες γεμάτες χρυσό μέσα στη νύχτα, πάνω κάτω, όλη την Αχαρνών. Η Μπουμπού έφερε τσουρέκια που στάζουμε σιρόπι αλλά δεν ανέβηκε απάνω, ο υιός Αντώνης έμεινε σπύτι στη Βάρκιζα, εγώ άκουγα νησιώτικα, τσάμικα και τέτοια και διάβαζα τον αμερικανό ποιητή Lawrence Ferlinghetti που πέθανε πρόσφατα σε βαθιά γηρατειά -τον ήξερε προσωπικά ο Ντίνος Σιώτης κι ήταν πράγματι σπουδαίος; Ο κόσμος είναι φίνο μέρος για να γεννηθείτε/ αν δεν σας νοιάζει /που μερικοί άνθρωποι/ πεθαίνουν όλη την ώρα/ ή απλώς λιμοκτονούν κάποιες ώρες/ στο κάτω κάτω της γραφής δεν πειράζει/ αφού δεν είστε εσείς. Φερλιγκέτι

Ο κόσμος είναι φίνο μέρος για να γεννηθείτε/ αν δεν σας νοιάζει / που μερικοί άνθρωποι/ πεθαίνουν όλη την ώρα/ ή απλώς λιμοκτονούν κάποιες ώρες/ στο κάτω κάτω της γραφής δεν πειράζει/ αφού δεν είστε εσείς. Φερλιγκέτι

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».